

Минке! искрѣще Пенчю, ти тѣзи заранъ да не си оставила вощената свѣщъ да гори до оглѣдалото?

Минка сбърка концетѣ. Заведнаждѣ, уплашена, не можи да намисли що да излѣжи.

— Позна се работата, изгори ме ти мене душицата, но ако излѣзе мойта кѣща, жива изгарямъ и тебе, извика Пенчю, като страшно изглѣда Минка и се затече кадѣ града.

Но додѣто Пенчю да се наклати, други по-млади, тичешката бѣхж отишле въ града, разбрали коя кѣща гори и се връщахж.

Кѣщата, която горѣше, бѣше Пенчювата кѣща. Не ще расправение и съмнявание, че кѣщата се е запалила отъ вощената свѣщъ. Неугасената воценица била залепена до оглѣдалото до прозорца, или догорѣла, или недогорѣла, тя е паднала на масата, дѣто сж били струпани Минкинитѣ вѣти басмени дрѣхи. На близо сж висели пердета, а кѣщата стара, ниска, подкована съ дѣски, толко вѣти, щото не имъ трѣбало повече освѣнъ само една искра. Да се приглѣда нѣкой и да превари огня, кой? Когато цѣлъ градъ бѣ плзналъ по лозята.

Повръща се Пенчю бѣсенъ, побѣснѣлъ за да си извади гнѣва, и да си отмѣсти.

— Азъ не убивамъ сега една Батанова дѣщеря, че кого убивамъ. Тя ми изгори душичката, вика Пенчю и бѣга кадѣ лозето си. Дръжте ми тѣзи вонещица, тѣзи запалница!

Но Минка вече бѣше опинала. Отъ лозе въ лозе, прѣзъ плетъ, прѣзъ прѣлезъ, отиде та се невиде.
